

Reč života - Jul 2017.

„Dodite k meni svi koji ste umorni i opterećeni, i ja ću vas odmoriti.“ (Mat 11, 28)

Reči „umoreni i opterećeni“ podsećaju nas na likove osoba – muškaraca i žena, mladih, dece i staraca – koje nose neke terete na svom životnom putu i nadaju se da će doći dan kad će ih se osloboditi.

U ovom odlomku Matejeva Jevanđelja Isus upućuje poziv: „Dodite k meni...“

Oko Njega se okupilo mnoštvo. Došli su da Ga vide i slušaju. Mnogi od njih bili su jednostavni, siromašni ljudi, slabog obrazovanja, nesposobni da nauče i poštuju složena verska pravila onog vremena. Uz to su ih opterećivali porezi i rimska administracija. Taj teret često je bilo nemoguće izdržati. Bili su u nevolji i tražili su neki bolji život.

Svojim učenjem Isus je pokazivao posebnu pažnju prema njima i prema svima onima koji su bili isključeni iz društva jer su smatrani grešnicima. On je želeo da svi shvate i prihvate najvažniji zakon, onaj koji otvara vrata doma Očevog – zakon ljubavi. Jer Bog otkriva svoje divote ljudima otvorenog i jednostavnog srca.

Ali Isus poziva i nas danas da se približimo Njemu. On se pokazao kao vidljivo lice Boga koji je ljubav, Boga koji nas neizmerno voli onakve kakvi jesmo, s našim sposobnostima i našim ograničenostima, s našim težnjama i našim promašajima! I poziva nas da se uzdamo u Njegov zakon. Taj zakon nije teret koji nas pritiska, nego lagani jaram koji može radošću da ispuni srce onoga ko ga živi. On traži zalaganje da se ne zatvaramo u sebe, nego naprotiv – da svoj život učinimo sve potpunijim darom drugima, iz dana u dan.

„Dodite k meni svi koji ste umorni i opterećeni, i ja ću vas odmoriti.“

Isus nešto i obećava: „...ja ću vas odmoriti“.

Kako? Pre svega svojom prisutnošću koja postaje jasnija i dublja u nama kad ga odaberemo za temelj našeg života. Potom posebnim svetlom koje rasvetljava naše svakodnevne korake i daje nam da otkrijemo smisao života i u teškim okolnostima. A iznad svega kad počnemo da volimo onako kako je to činio i sam Isus, u ljubavi ćemo pronaći snagu da idemo napred i punoću slobode, jer to je Božji život koji krči put u nama.

Ovako je pisala [Kjara Lubik](#): ... hrišćanin koji nije uvek u težnji da voli, ne zaslužuje da se zove tim imenom. To je zato što se sve Isusove zapovesti sažimaju u jednoj: u ljubavi prema Bogu i prema bližnjemu, u kojem treba da gleda i voli Isusa. Ljubav nije puko osećanje, nego se pretvara u konkretan život, u služenje braći, pogotovo onoj koja su uz nas, počevši od sitnih stvari, od poniznog služenja. Šarl de Fuko kaže: „Kad nekoga volimo, mi smo vrlo realno u njemu, u njemu smo po ljubavi, živimo u njemu s ljubavlju, ne živimo više sebi, nismo vezani samo na sebe, izvan sebe“ smo.^[1] Upravo po toj ljubavi u nama krči sebi put Njegovo svetlo, svetlo Isusovo, u skladu s Njegovim obećanjem „ko me voli... njemu ću

se javiti. “[2] *Ljubav je izvor svetla. Voleći više shvatamo Boga koji je ljubav (...)*”[1]

Prihvatimo Isusov poziv da idemo k Njemu i prepoznamo Ga kao izvor naše nade i našeg mira.

Prihvatimo Njegovu „zapovest“ i potrudimo se da volimo kao što je to On činio, u mnoštvu prilika koje svakog dana dobijamo u porodici, parohiji, na poslu. Odgovorimo na uvredu praštanjem, gradimo mostove umesto zidova i nastavimo da služimo onima koji su pod teretom problema. U tom zakonu ćemo otkriti – ne teret, nego krilo koje će nam pomoći da letimo visoko.

Leticija Magri

[1] K. Lubik, *Reč života za maj*, Novi svet, maj 1999.

[2] Jov 14, 21.